

На свойтѣ сили то се не наблѣга
И службата е идеалътѣ наши.

А чужди гостѣ ржка граблива пѣхва
Въ съкровища, що Господѣ намѣ обрече,
Сиромашията — коваренѣ влѣхва —

Прѣзѣ всячкитѣ ни порти влиза вече.

Потресната тази страница завършва съ тия думи
къмѣ Бога:

Ти наспори у насѣ — ржцѣтѣ здрави,
Що работятѣ, морятѣ се благоплодно,
Що тихо вършатѣ подвигѣ величави —
Ржцѣтѣ съ шия отѣ трудѣ благородни!

Ето другѣ документѣ на трогателно смирение прѣдѣ из-
нурителния благодатенѣ трудѣ на земедѣлца:

Край нивитѣ мирни вървимѣ,
Орачѣ надѣ браздитѣ въ потѣ плава,
Ний сладко и умно гълчимѣ
За пѣсни, изкуство и слава.
Гълчимѣ за наслади, блага,
Що въ дарѣ отѣ живота ще вземемѣ
Безѣ потѣ и безѣ мжка... Я чакай сега
Прѣдѣ този орачѣ шапка да снемемѣ!

Ще цитирамѣ и тѣзи редове на упоителенѣ възторгѣ
отѣ дѣлото на сѣяча:

Моренѣ орачѣтѣ на нивата сѣеше,
Сѣеше въ ровки бразди,
Руенѣ се потѣ отѣ челото му лѣеше
И отѣ космати гърди.

Гледахѣ, какѣ хвърляше весело сѣмето —
Чисти и здрави зърна.
Сѣй, земедѣлцо, днесѣ му е врѣмето,
Фърляй добри сѣмена!

Най-голъмтата любовѣ на народа ни и сжщеврѣменно на
поета къмѣ земята, къмѣ нивата, е изразена въ онова паметно
стихотворение, дѣто воини, потирени къмѣ нови боеве отѣ
едина край на България на другия, викатѣ „ура“ прѣдѣ вида
на буйнитѣ нива. То е познато на всички и азѣ считамѣ до-
статочно само да спомня за него.

Но тия отношения на народния поетѣ къмѣ българския
селянинѣ не значатѣ, че той отрича всѣкаква култура, че же-
лае всички само да оремѣ и да сѣемѣ. Не, ето какѣ се обръща
той къмѣ едно говедарче, което е видѣлѣ съ букварѣ въ ржцѣтѣ: